

EMLEKEZZÜNK RÉGIEKRŐL...

IRTA: Dr. SÁNTA PÁL, Stockholm, Sask.

A válságos idők egyik figyelemreméltó jelensége, hogy az emberek többségét foglalkoztatja a régebbi múlttal; s hozzátehetjük, nagyobb megértéssel, több méltánál, mint azelőtt.

A régi-kanadai uttorok elszáradt idejüket megint időszerűvé váltak, mert a mai küzdelmes időkben jobban megértjük szenvedéseiket és viszontagságaikat. S ha igazságosak akarunk lenni, el kell ismernünk, hogy ez új országban, kezdetleges környezetben legalább is oly súlyos harcok kellett vívniuk a boldogulásért, mint utódaiknak a depresszióban.

Az első telepek és uttorok története egyike a magyar mult hőskorainak, mely tartósabb és szélesebb érdeklődésre tarthat számot. Okulunk a mult megpróbáltatásából, tanulunk tapasztalataiból és több bizalommal, nagyobb lendülettel álljuk meg helyünket az élet küzdelmeiben.

De ettől eltekintve, a nyugat-amerikai telepítők oly dolgokat alkottak, ami az amerikai magyarságnak sok kísérletezés dacára mai napig sem sikerült: valóban népes, összefüggő és egységes mezőgazdasági telepeket, melyek az anyagi és kulturális jólétnek elismerésre méltó fokát érték el. Telepedésük valóságos új honfoglalásunkba megy; nem fegyverrel, hanem dolgozók karral és kitartó munkával.

Ezen hőskorunk szereplői ma még köztünk élnek, de nem sokára elhalhatnak és visszatarthatnak a földre, melyek annyi fáradsággal meghódítottak. Vajon lesz-e valaki, aki az uttorok tetteinek emlékét az utókor számára, mint régős íródéák megőrzi, nemcsak a magyar, hanem a kanadai nyilvánosság számára is?

E sorok írója néhány évvel ezelőtt angol részről vett felhívásra hozzáfogott a mult emlékeinek összegyűjtéséhez, az első telepedés történetének megírásához; sajnos, egyébirányra elfoglaltsága miatt félbe kellett szakítania, bárha a "Kanadai Magyar Újság" hasábjain 1927 nyarán sorozatosan közölt részleteket figyelemmel kísérte Kanada magyarsága. Most azonban újabb hozzáfogok ehhez a munkához és Isten segítségével szeretném befejezni.

De miért is jelentem ezt előre? Azért, mert meggyőződésem, hogy Magyar-Kanada teljes történeti anyagának összegyűjtése csak többek közreműködése által valósulhat meg; azok munkája által, kik maguk is, mint elsőrendű szereplők, átélik a történetet, az események tanúi voltak, vagy azokról megbízható adatokkal, irrott emlékekkel rendelkeznek.

Elsősorban hozzjuk fordulok bizalommal, azután a magyarság vezetőihez az egyházi és egyesületi életben, hogy legyen ebben a fontos feladatban segítségemre. Minden adat, mint nevek, számok, ami a telep keletkezésére és szellemi, gazdasági fejlődésére vonatkozik, segít ebben a munkában; hasonlóképp ami a fontosabb egyházi, egyesületi és társadalmi eseményeket illeti, továbbá az olyan eredményeket, melyeket kanadai részről is hivatalosan elismertek. Ide tartoznak a mult irrott emlékei, mint könyvek, melyek a magyarsággal foglalkoznak; 1923-at megelőző naptárak, újságpéldányok. Ezek beküldését a "Kanadai Magyar Újság"-hoz vagy címre hálás köszönettel viszonzom és kívánatra áttanulmányozás után értetlenül visszaküldöm.

Ha fenti kérésem némi visszhangra talál, meg lesz az előfeltétel arra, hogy elkészüljön Magyar-Kanada története, melyből okulást és buzdítást meríthet az utókor; míg a kanadaiak előtt öregíteni fogja a magyarság jóhírnevét és érdemeit — ami kétségtelenül valamennyiünknek érdeke —, mint azt az Óháza új külügyminisztere a külföldi magyarság szerepéről szólván, ezt oly szépen kifejezte.

Bizom abban, hogy a magyar társadalom vezetői megértik a közérdekű felhívást és készséggel fognak közreműködni ebben a fontos, nagyjelentőségű munkában.

CSAK MÁR PESTA JÖNNE!

IRTA: GARDONYI GÉZA

A falu közepén leégett egy ház. Az emberek nem oltották. Ki is oltana szélben szalmatejtöt. A szomszéd házakra kell ilyenkor a víz, meg a vizes ponyva.

Hát biz a Bozókíné háza leégett. Özvegy asszony és szegény. A hugával lakik, akinek az ura tömlőben ül. (Verekedés miatt ül ottan.) Két kis gyerek is van a háznál.

A tető jól be volt szarozva: nem égett le. A szomszéd házakba se kapott bele a tűz. Az arasznyi kis hó, amely a minap esett, beázaldott a szalmatejtökbe, s megmentette a falut. Az emberek másnap összegyűltek a háznál. Ki zsuppot hoz, ki fát. Szekerét mindnyájan hoznak. Kifaragják a szelemenfát, a tetővázat és újra zsuppollják.

A leégettnek mindössze két-három hatosába kerül ez; körülbelül ennyi palínkát reggeliznek el az emberek.

Az öreg Kerülő-Szabó is ott zsuppol. Hetvenöt esztendő pedig. Haja, bajusza fehér. De éppen beleillik a télbe.

Mikor már a tetőjére jutottak az öreg megcsuszott a sikos új szalmán s lezuhaant. A gerendák közé esett, amelyek ott hevertek az udvaron s fehéreltek reggel a szumartól.

Az emberek lenéztek a tető-

ről, hogy föl-kel-e? Nem kell föl. Ott maradt azonképp, ahogy a hátára esett. A bekecse szétnyilt az esésben s a mel lén kilátzott az Sz.M. betű is. Még katoná korában iratta oda azt a két betűt kék és piros ténálval.

Hát abbahagyják hármán a munkát. Kiemelik az öregot a gerendák közül.

— Megütődött kend? — Az öreg csak néz elkékülten. Percekig nem tud szólni. Végre megmozdul a szája. Azt mondja susogva:

— Küldjétek a Pestáért. Egy ember megfogja váltól, egy lábtól. A harmadik a dereka alatt emeli. Beviszik a pitarba, a saját subájára. Bozókíné párnát hoz ki, indigószin fehér kockás párnát, és a feje alá igazítja.

— Oh, oh szegény Máté bácsi! — Az öreg fekszik, mint a holt. — Hol ütötte meg magát kend? — kérdezi az asszony.

— Belől — rebegi az öreg. — Csak már a Pesta jöjné. A konyhán bablevés főtt. Az asszony könnyezve keverte. A világosság a nyitvahagyott ajtón áramlott be. Az emberek mind abbahagyták a munkát.

— Csak nálam ne esett volna! — szól az asszony — Szegény Máté bácsi. De vajon nem iszik-e egy kis palínkát? Talán helyrehozná.

— Nem — felelte az öreg. Feküdt hanyatt, mozdulatlanul. Tekintete a napsugaras kék téli égen.

Beszélgessünk

Függetlenség. A magyarnak Ha kölcsönös a bizalom, a jószínté vérebé szívódott a függetlenség. És jól is van ez így. mert máskülönben a körülötte élő különféle nemzetiségek a nagy küzdelmek alatt leverték volna. Így azonban a magyar nép még hosszú időre fogja tudni biztosítani jövőjét a többi erős nemzetek sorában.

Azonban a függetlenség is lehet egyoldalú vagy éppen vételekbe hajló s akkor már nem könnyen felel meg igazi rendeltetésének. Például a függetlenség jelentkezik már gyermekkorban olyanformán is, hogy az ifjú öröket az örökös játszásban, csínytevésében, üres foglalkozásokban, de a felsőbb szel lemí képességek gyöngén való használatában élék ki. Az ilyenre azt szokták mondani, hogy a gyerekek a "könyvből" oldalát veszi a dolognak. Vagyis, mindenben "csak át akar csuszni". De bizony rettenetes sívárságra s egyoldalúságra sülyed az élet, ha ez az érzés nem kerül teljes uralom alá a későbbi években. És, sajnos, sok-sok emberi lét szenved rövidséget csak azért, mert függetlenséget leple alatt megenged magának olyasmit is, amit nem volna szabad megengednie.

Az ember igenis legyen teljesen független a rossztól, az igaz talan és hamis dolgoktól, de mégis ne magyarázza a függetlenséget akként, hogy neki mindent szabad. Viszont az a társadalom, amelyik függ a jótól, a nemestől s a tisztá állapotoktól, az szabad és boldog, mert erőt a lehető legjobb dolgokra fordítja.

Kölcsönöség. Minden képességet használnia kell az embernek, ha ki akarja kerülni a súlyos visszaeséseket, leveretéseket és tespedéseket.

Az embernek egyik legértékesebb képessége a felebaráti viszony, amit ismertebb módon ekként fejeznek ki: az ember társadalmi lény.

Az igazi társadalmi életnek az alapja a kölcsönöség. Jézus Krisztus ezt ekként fejezte ki: "Amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is azokképpen cselekedjétek velük."

— Csak már a Pesta jöjné! — rebegte olykor nyugatalanul Pesta az ő egyetlen fia. Béres az uraságnál. Vállas barna legény. Ő is volt katoná. Neki is vannak betűk a karján. Csak hogy ő B.P. betűt iratott a karjára. Az a Balogh Panni neve. Azt vette el, mikor megjött, feleségül. A farsangra várja az első gyereket.

Az emberek elmentek már Pestáért is, a papért is. A faluban gyorsan híre szállt a szerencsétlenségnek. Az uccán asszonyok sietnek mindenfelől a hához. Az udvar megtelik asszonyokkal, emberekkel, gyermekekkel. Egy gyermek felmászik a kerítésre: onnan néz be. A haldokló körül a miszjáró öreg asszonyok térdelnek.

A ház végén Nagy János magyarázta a szerencsétlenséget: — Mondtam neki, hogy ne gyűjjön fel. Megcsuszik, leesik. Ej, asszonya: ne tanítsd te a macskát kapaszkodni! Még ilyen vígan felelt!

— Talán sok palínkát ivott? — véli egy vastag, komoly hang. Aztán arról beszéltek, hogy az öreg kicsoda érdemes, derék ember volt. Négy esztendeig katonáskodott. Padovában is járt. Bíró kétszer is volt, esküdt harminc esztendőn át. Neki is érdeme, hogy fölépült az uskolá.

Az emberek pipáznak. Komolyan pipáznak. A cigány is ott ül nagy meghatóttan. Csak akkor elevenül meg egy pillanat kék téli égen.

— Csak már a Pesta jöjné! — rebegte olykor nyugatalanul Pesta az ő egyetlen fia. Béres az uraságnál. Vállas barna legény. Ő is volt katoná. Neki is vannak betűk a karján. Csak hogy ő B.P. betűt iratott a karjára. Az a Balogh Panni neve. Azt vette el, mikor megjött, feleségül. A farsangra várja az első gyereket.

Az emberek elmentek már Pestáért is, a papért is. A faluban gyorsan híre szállt a szerencsétlenségnek. Az uccán asszonyok sietnek mindenfelől a hához. Az udvar megtelik asszonyokkal, emberekkel, gyermekekkel. Egy gyermek felmászik a kerítésre: onnan néz be. A haldokló körül a miszjáró öreg asszonyok térdelnek.

A ház végén Nagy János magyarázta a szerencsétlenséget: — Mondtam neki, hogy ne gyűjjön fel. Megcsuszik, leesik. Ej, asszonya: ne tanítsd te a macskát kapaszkodni! Még ilyen vígan felelt!

— Talán sok palínkát ivott? — véli egy vastag, komoly hang. Aztán arról beszéltek, hogy az öreg kicsoda érdemes, derék ember volt. Négy esztendeig katonáskodott. Padovában is járt. Bíró kétszer is volt, esküdt harminc esztendőn át. Neki is érdeme, hogy fölépült az uskolá.

Az emberek pipáznak. Komolyan pipáznak. A cigány is ott ül nagy meghatóttan. Csak akkor elevenül meg egy pillanat kék téli égen.

Akadnak olyanok is akik örökösen a másiktól várják el azt, hogy ők okvetlenül számítassanak, mint a napsugár s szárnyalm-erősek. Belém kapaszkodhaszt s én viszlek ahová kívánod. Megfürdetlek a kék levegőben, megmutatom neked a végtelen tengert, az örök hó halótárát s a pusztába viszlek, sőt felviszlek egészen a napig.

Az igazi civilizáció finomabb követelményei viszont az egyszerű lényeges kiegészítést sürgetik s nem az egymás kiszorítását.

— Csak már a Pesta jöjné! — rebegte olykor nyugatalanul Pesta az ő egyetlen fia. Béres az uraságnál. Vállas barna legény. Ő is volt katoná. Neki is vannak betűk a karján. Csak hogy ő B.P. betűt iratott a karjára. Az a Balogh Panni neve. Azt vette el, mikor megjött, feleségül. A farsangra várja az első gyereket.

Az emberek elmentek már Pestáért is, a papért is. A faluban gyorsan híre szállt a szerencsétlenségnek. Az uccán asszonyok sietnek mindenfelől a hához. Az udvar megtelik asszonyokkal, emberekkel, gyermekekkel. Egy gyermek felmászik a kerítésre: onnan néz be. A haldokló körül a miszjáró öreg asszonyok térdelnek.

A ház végén Nagy János magyarázta a szerencsétlenséget: — Mondtam neki, hogy ne gyűjjön fel. Megcsuszik, leesik. Ej, asszonya: ne tanítsd te a macskát kapaszkodni! Még ilyen vígan felelt!

— Talán sok palínkát ivott? — véli egy vastag, komoly hang. Aztán arról beszéltek, hogy az öreg kicsoda érdemes, derék ember volt. Négy esztendeig katonáskodott. Padovában is járt. Bíró kétszer is volt, esküdt harminc esztendőn át. Neki is érdeme, hogy fölépült az uskolá.

Az emberek pipáznak. Komolyan pipáznak. A cigány is ott ül nagy meghatóttan. Csak akkor elevenül meg egy pillanat kék téli égen.

— Csak már a Pesta jöjné! — rebegte olykor nyugatalanul Pesta az ő egyetlen fia. Béres az uraságnál. Vállas barna legény. Ő is volt katoná. Neki is vannak betűk a karján. Csak hogy ő B.P. betűt iratott a karjára. Az a Balogh Panni neve. Azt vette el, mikor megjött, feleségül. A farsangra várja az első gyereket.

Az emberek elmentek már Pestáért is, a papért is. A faluban gyorsan híre szállt a szerencsétlenségnek. Az uccán asszonyok sietnek mindenfelől a hához. Az udvar megtelik asszonyokkal, emberekkel, gyermekekkel. Egy gyermek felmászik a kerítésre: onnan néz be. A haldokló körül a miszjáró öreg asszonyok térdelnek.

A ház végén Nagy János magyarázta a szerencsétlenséget: — Mondtam neki, hogy ne gyűjjön fel. Megcsuszik, leesik. Ej, asszonya: ne tanítsd te a macskát kapaszkodni! Még ilyen vígan felelt!

— Talán sok palínkát ivott? — véli egy vastag, komoly hang. Aztán arról beszéltek, hogy az öreg kicsoda érdemes, derék ember volt. Négy esztendeig katonáskodott. Padovában is járt. Bíró kétszer is volt, esküdt harminc esztendőn át. Neki is érdeme, hogy fölépült az uskolá.

Az emberek pipáznak. Komolyan pipáznak. A cigány is ott ül nagy meghatóttan. Csak akkor elevenül meg egy pillanat kék téli égen.

— Csak már a Pesta jöjné! — rebegte olykor nyugatalanul Pesta az ő egyetlen fia. Béres az uraságnál. Vállas barna legény. Ő is volt katoná. Neki is vannak betűk a karján. Csak hogy ő B.P. betűt iratott a karjára. Az a Balogh Panni neve. Azt vette el, mikor megjött, feleségül. A farsangra várja az első gyereket.

Az emberek elmentek már Pestáért is, a papért is. A faluban gyorsan híre szállt a szerencsétlenségnek. Az uccán asszonyok sietnek mindenfelől a hához. Az udvar megtelik asszonyokkal, emberekkel, gyermekekkel. Egy gyermek felmászik a kerítésre: onnan néz be. A haldokló körül a miszjáró öreg asszonyok térdelnek.

A ház végén Nagy János magyarázta a szerencsétlenséget: — Mondtam neki, hogy ne gyűjjön fel. Megcsuszik, leesik. Ej, asszonya: ne tanítsd te a macskát kapaszkodni! Még ilyen vígan felelt!

— Talán sok palínkát ivott? — véli egy vastag, komoly hang. Aztán arról beszéltek, hogy az öreg kicsoda érdemes, derék ember volt. Négy esztendeig katonáskodott. Padovában is járt. Bíró kétszer is volt, esküdt harminc esztendőn át. Neki is érdeme, hogy fölépült az uskolá.

Az emberek pipáznak. Komolyan pipáznak. A cigány is ott ül nagy meghatóttan. Csak akkor elevenül meg egy pillanat kék téli égen.

— Csak már a Pesta jöjné! — rebegte olykor nyugatalanul Pesta az ő egyetlen fia. Béres az uraságnál. Vállas barna legény. Ő is volt katoná. Neki is vannak betűk a karján. Csak hogy ő B.P. betűt iratott a karjára. Az a Balogh Panni neve. Azt vette el, mikor megjött, feleségül. A farsangra várja az első gyereket.

— Csak már a Pesta jöjné! — rebegte olykor nyugatalanul Pesta az ő egyetlen fia. Béres az uraságnál. Vállas barna legény. Ő is volt katoná. Neki is vannak betűk a karján. Csak hogy ő B.P. betűt iratott a karjára. Az a Balogh Panni neve. Azt vette el, mikor megjött, feleségül. A farsangra várja az első gyereket.

Az emberek elmentek már Pestáért is, a papért is. A faluban gyorsan híre szállt a szerencsétlenségnek. Az uccán asszonyok sietnek mindenfelől a hához. Az udvar megtelik asszonyokkal, emberekkel, gyermekekkel. Egy gyermek felmászik a kerítésre: onnan néz be. A haldokló körül a miszjáró öreg asszonyok térdelnek.

A ház végén Nagy János magyarázta a szerencsétlenséget: — Mondtam neki, hogy ne gyűjjön fel. Megcsuszik, leesik. Ej, asszonya: ne tanítsd te a macskát kapaszkodni! Még ilyen vígan felelt!

— Talán sok palínkát ivott? — véli egy vastag, komoly hang. Aztán arról beszéltek, hogy az öreg kicsoda érdemes, derék ember volt. Négy esztendeig katonáskodott. Padovában is járt. Bíró kétszer is volt, esküdt harminc esztendőn át. Neki is érdeme, hogy fölépült az uskolá.

Az emberek pipáznak. Komolyan pipáznak. A cigány is ott ül nagy meghatóttan. Csak akkor elevenül meg egy pillanat kék téli égen.

— Csak már a Pesta jöjné! — rebegte olykor nyugatalanul Pesta az ő egyetlen fia. Béres az uraságnál. Vállas barna legény. Ő is volt katoná. Neki is vannak betűk a karján. Csak hogy ő B.P. betűt iratott a karjára. Az a Balogh Panni neve. Azt vette el, mikor megjött, feleségül. A farsangra várja az első gyereket.

Az emberek elmentek már Pestáért is, a papért is. A faluban gyorsan híre szállt a szerencsétlenségnek. Az uccán asszonyok sietnek mindenfelől a hához. Az udvar megtelik asszonyokkal, emberekkel, gyermekekkel. Egy gyermek felmászik a kerítésre: onnan néz be. A haldokló körül a miszjáró öreg asszonyok térdelnek.

A ház végén Nagy János magyarázta a szerencsétlenséget: — Mondtam neki, hogy ne gyűjjön fel. Megcsuszik, leesik. Ej, asszonya: ne tanítsd te a macskát kapaszkodni! Még ilyen vígan felelt!

— Talán sok palínkát ivott? — véli egy vastag, komoly hang. Aztán arról beszéltek, hogy az öreg kicsoda érdemes, derék ember volt. Négy esztendeig katonáskodott. Padovában is járt. Bíró kétszer is volt, esküdt harminc esztendőn át. Neki is érdeme, hogy fölépült az uskolá.

Az emberek pipáznak. Komolyan pipáznak. A cigány is ott ül nagy meghatóttan. Csak akkor elevenül meg egy pillanat kék téli égen.

— Csak már a Pesta jöjné! — rebegte olykor nyugatalanul Pesta az ő egyetlen fia. Béres az uraságnál. Vállas barna legény. Ő is volt katoná. Neki is vannak betűk a karján. Csak hogy ő B.P. betűt iratott a karjára. Az a Balogh Panni neve. Azt vette el, mikor megjött, feleségül. A farsangra várja az első gyereket.

Az emberek elmentek már Pestáért is, a papért is. A faluban gyorsan híre szállt a szerencsétlenségnek. Az uccán asszonyok sietnek mindenfelől a hához. Az udvar megtelik asszonyokkal, emberekkel, gyermekekkel. Egy gyermek felmászik a kerítésre: onnan néz be. A haldokló körül a miszjáró öreg asszonyok térdelnek.

A ház végén Nagy János magyarázta a szerencsétlenséget: — Mondtam neki, hogy ne gyűjjön fel. Megcsuszik, leesik. Ej, asszonya: ne tanítsd te a macskát kapaszkodni! Még ilyen vígan felelt!

— Talán sok palínkát ivott? — véli egy vastag, komoly hang. Aztán arról beszéltek, hogy az öreg kicsoda érdemes, derék ember volt. Négy esztendeig katonáskodott. Padovában is járt. Bíró kétszer is volt, esküdt harminc esztendőn át. Neki is érdeme, hogy fölépült az uskolá.

Az emberek pipáznak. Komolyan pipáznak. A cigány is ott ül nagy meghatóttan. Csak akkor elevenül meg egy pillanat kék téli égen.

— Csak már a Pesta jöjné! — rebegte olykor nyugatalanul Pesta az ő egyetlen fia. Béres az uraságnál. Vállas barna legény. Ő is volt katoná. Neki is vannak betűk a karján. Csak hogy ő B.P. betűt iratott a karjára. Az a Balogh Panni neve. Azt vette el, mikor megjött, feleségül. A farsangra várja az első gyereket.

Az emberek elmentek már Pestáért is, a papért is. A faluban gyorsan híre szállt a szerencsétlenségnek. Az uccán asszonyok sietnek mindenfelől a hához. Az udvar megtelik asszonyokkal, emberekkel, gyermekekkel. Egy gyermek felmászik a kerítésre: onnan néz be. A haldokló körül a miszjáró öreg asszonyok térdelnek.

A ház végén Nagy János magyarázta a szerencsétlenséget: — Mondtam neki, hogy ne gyűjjön fel. Megcsuszik, leesik. Ej, asszonya: ne tanítsd te a macskát kapaszkodni! Még ilyen vígan felelt!

— Talán sok palínkát ivott? — véli egy vastag, komoly hang. Aztán arról beszéltek, hogy az öreg kicsoda érdemes, derék ember volt. Négy esztendeig katonáskodott. Padovában is járt. Bíró kétszer is volt, esküdt harminc esztendőn át. Neki is érdeme, hogy fölépült az uskolá.

— Csak már a Pesta jöjné! — rebegte olykor nyugatalanul Pesta az ő egyetlen fia. Béres az uraságnál. Vállas barna legény. Ő is volt katoná. Neki is vannak betűk a karján. Csak hogy ő B.P. betűt iratott a karjára. Az a Balogh Panni neve. Azt vette el, mikor megjött, feleségül. A farsangra várja az első gyereket.

Az emberek elmentek már Pestáért is, a papért is. A faluban gyorsan híre szállt a szerencsétlenségnek. Az uccán asszonyok sietnek mindenfelől a hához. Az udvar megtelik asszonyokkal, emberekkel, gyermekekkel. Egy gyermek felmászik a kerítésre: onnan néz be. A haldokló körül a miszjáró öreg asszonyok térdelnek.

A ház végén Nagy János magyarázta a szerencsétlenséget: — Mondtam neki, hogy ne gyűjjön fel. Megcsuszik, leesik. Ej, asszonya: ne tanítsd te a macskát kapaszkodni! Még ilyen vígan felelt!

— Talán sok palínkát ivott? — véli egy vastag, komoly hang. Aztán arról beszéltek, hogy az öreg kicsoda érdemes, derék ember volt. Négy esztendeig katonáskodott. Padovában is járt. Bíró kétszer is volt, esküdt harminc esztendőn át. Neki is érdeme, hogy fölépült az uskolá.

Az emberek pipáznak. Komolyan pipáznak. A cigány is ott ül nagy meghatóttan. Csak akkor elevenül meg egy pillanat kék téli égen.

— Csak már a Pesta jöjné! — rebegte olykor nyugatalanul Pesta az ő egyetlen fia. Béres az uraságnál. Vállas barna legény. Ő is volt katoná. Neki is vannak betűk a karján. Csak hogy ő B.P. betűt iratott a karjára. Az a Balogh Panni neve. Azt vette el, mikor megjött, feleségül. A farsangra várja az első gyereket.

Az emberek elmentek már Pestáért is, a papért is. A faluban gyorsan híre szállt a szerencsétlenségnek. Az uccán asszonyok sietnek mindenfelől a hához. Az udvar megtelik asszonyokkal, emberekkel, gyermekekkel. Egy gyermek felmászik a kerítésre: onnan néz be. A haldokló körül a miszjáró öreg asszonyok térdelnek.

A ház végén Nagy János magyarázta a szerencsétlenséget: — Mondtam neki, hogy ne gyűjjön fel. Megcsuszik, leesik. Ej, asszonya: ne tanítsd te a macskát kapaszkodni! Még ilyen vígan felelt!

— Talán sok palínkát ivott? — véli egy vastag, komoly hang. Aztán arról beszéltek, hogy az öreg kicsoda érdemes, derék ember volt. Négy esztendeig katonáskodott. Padovában is járt. Bíró kétszer is volt, esküdt harminc esztendőn át. Neki is érdeme, hogy fölépült az uskolá.

Az emberek pipáznak. Komolyan pipáznak. A cigány is ott ül nagy meghatóttan. Csak akkor elevenül meg egy pillanat kék téli égen.

— Csak már a Pesta jöjné! — rebegte olykor nyugatalanul Pesta az ő egyetlen fia. Béres az uraságnál. Vállas barna legény. Ő is volt katoná. Neki is vannak betűk a karján. Csak hogy ő B.P. betűt iratott a karjára. Az a Balogh Panni neve. Azt vette el, mikor megjött, feleségül. A farsangra várja az első gyereket.

Az emberek elmentek már Pestáért is, a papért is. A faluban gyorsan híre szállt a szerencsétlenségnek. Az uccán asszonyok sietnek mindenfelől a hához. Az udvar megtelik asszonyokkal, emberekkel, gyermekekkel. Egy gyermek felmászik a kerítésre: onnan néz be. A haldokló körül a miszjáró öreg asszonyok térdelnek.

A ház végén Nagy János magyarázta a szerencsétlenséget: — Mondtam neki, hogy ne gyűjjön fel. Megcsuszik, leesik. Ej, asszonya: ne tanítsd te a macskát kapaszkodni! Még ilyen vígan felelt!

— Talán sok palínkát ivott? — véli egy vastag, komoly hang. Aztán arról beszéltek, hogy az öreg kicsoda érdemes, derék ember volt. Négy esztendeig katonáskodott. Padovában is járt. Bíró kétszer is volt, esküdt harminc esztendőn át. Neki is érdeme, hogy fölépült az uskolá.

Az emberek pipáznak. Komolyan pipáznak. A cigány is ott ül nagy meghatóttan. Csak akkor elevenül meg egy pillanat kék téli égen.

— Csak már a Pesta jöjné! — rebegte olykor nyugatalanul Pesta az ő egyetlen fia. Béres az uraságnál. Vállas barna legény. Ő is volt katoná. Neki is vannak betűk a karján. Csak hogy ő B.P. betűt iratott a karjára. Az a Balogh Panni neve. Azt vette el, mikor megjött, feleségül. A farsangra várja az első gyereket.

Az emberek elmentek már Pestáért is, a papért is. A faluban gyorsan híre szállt a szerencsétlenségnek. Az uccán asszonyok sietnek mindenfelől a hához. Az udvar megtelik asszonyokkal, emberekkel, gyermekekkel. Egy gyermek felmászik a kerítésre: onnan néz be. A haldokló körül a miszjáró öreg asszonyok térdelnek.

A ház végén Nagy János magyarázta a szerencsétlenséget: — Mondtam neki, hogy ne gyűjjön fel. Megcsuszik, leesik. Ej, asszonya: ne tanítsd te a macskát kapaszkodni! Még ilyen vígan felelt!

— Talán sok palínkát ivott? — véli egy vastag, komoly hang. Aztán arról beszéltek, hogy az öreg kicsoda érdemes, derék ember volt. Négy esztendeig katonáskodott. Padovában is járt. Bíró kétszer is volt, esküdt harminc esztendőn át. Neki is érdeme, hogy fölépült az uskolá.

— Csak már a Pesta jöjné! — rebegte olykor nyugatalanul Pesta az ő egyetlen fia. Béres az uraságnál. Vállas barna legény. Ő is volt katoná. Neki is vannak betűk a karján. Csak hogy ő B.P. betűt iratott a karjára. Az a Balogh Panni neve. Azt vette el, mikor megjött, feleségül. A farsangra várja az első gyereket.

Az emberek elmentek már Pestáért is, a papért is. A faluban gyorsan híre szállt a szerencsétlenségnek. Az uccán asszonyok sietnek mindenfelől a hához. Az udvar megtelik asszonyokkal, emberekkel, gyermekekkel. Egy gyermek felmászik a kerítésre: onnan néz be. A haldokló körül a miszjáró öreg asszonyok térdelnek.

A ház végén Nagy János magyarázta a szerencsétlenséget: — Mondtam neki, hogy ne gyűjjön fel. Megcsuszik, leesik. Ej, asszonya: ne tanítsd te a macskát kapaszkodni! Még ilyen vígan felelt!

— Talán sok palínkát ivott? — véli egy vastag, komoly hang. Aztán arról beszéltek, hogy az öreg kicsoda érdemes, derék ember volt. Négy esztendeig katonáskodott. Padovában is járt. Bíró kétszer is volt, esküdt harminc esztendőn át. Neki is érdeme, hogy fölépült az uskolá.